

Most

huszonnyolc éves vagyok, és nem tudok
szeretni senkit. Szeretném, ha volna Isten,
és megbüntetne. A kezemre verne vagy
a sarokba térdepeltetne, leíratná százszor
velem: *Szeresd, akik téged szeretnek, hogy ne vedd el
jogtalanul az ő szeretetüket!* De nincsen Isten,
csak a Sátán van. Őt látom. Kedvesem mosolyában is
szarvának görbülését; patája az éjszaka, a patkója a hold.
A várost, ahol születtem, mint lazán felvarrt gombot,
leszakítja a földről. Szeretnék kisgyerek lenni,
aki csak a kutyáktól fél és
az idegenektől. Most attól félek,
hogy megszeretnek. A Sátán meggyűlölt engem; én
nem merem őt gyűlölni sem. Mit tegyek, hogy magamra hagyjon?
Mit akar tőlem? Este a bokrok gonosz vénasszonyok; körém
kuporodnak, motyognak, talán a nevemet mondják
visszafelé, hogy megrontsanak. Ujjaikat, száraz, bütykös
ágakat, összekulcsolják – érzem, hogy meg akarnak
fojtani. És
akkor valaki átölel, megcsókol, el akar
vezetni innen. De akárha csiga mászta volna meg a számat,
irtózom, és bár látom szárnyait, amint megcsap a tollak
avas zsírszaga, elundorodom, holott az Angyal
jött el értem. S az öregasszonyok
összevihognak, előttem ürítenek:
varjú lesz minden ürülékcsomó.
Nyitnám a szám, s egyszerre kívülről látom magam:
fogaim sírkövek, a nyelvem kushadó eb, dögszagú.
És megvirrad; Krisztus keze a hajnal, vérzik.
Emelj föl engem! – mire kimondom, nem látom őt, megindulok,
a fény ürességében megyek – nincsen Isten,
nincs bennem szeretet senki iránt;
csak a Sátán van, aki gyűlöl engem,
de nincsen terve vélem – hagy szorongani, hagy élni,

zabálni, szeretkezni, pénzt keresni,
hazudni – rám hagy mindent, mintha haladékot adna:
mire?

(Baka István [*Tájkép fohással*](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)